

Η ελληνική γλώσσα μέσα στους αιώνες της Αγγελικής Μάρκου, e-raideia news

«Τη γλώσσα μου έδωσαν ελληνική, το σπίτι φτωχικό στις αμμουδιές του Ομήρου. Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου στις αμμουδιές του Ομήρου...» γράφει ο Οδυσσέας Ελύτης στο «Άξιον Εστί» για τη διαχρονικότητα της γλώσσας μας και την εξέλιξή της στο πέρασμα των αιώνων. Πράγματι, είναι μια γλώσσα που διακρίνεται από την αίγλη της, τη μεγαλοπρέπεια και το πλούσιο λεξιλόγιό της. Μέσα από αυτήν έχουν εκφραστεί και δημιουργήσει σπουδαίοι φιλόσοφοι, ποιητές και άνθρωποι της διάνοησης. Έχει αποτελέσει βάση για πολλά αλφάβητα όπως το λατινικό. Επομένως, είναι λογικό η αξία της να θεωρείται μεγάλη και να έχει υποστεί μεταβολές στους τύπους της κατά τη διάρκεια της ύπαρξής της εξαιτίας της μακροβιότητάς της.

Η ελληνική γλώσσα διακρίνεται από αρτιότητα και μουσικότητα καθώς αποτελεί τη μόνη γλώσσα που μέσω των λέξεων αποδίδει με αξιοθαύμαστη σαφήνεια την ουσία όλων των δημιουργημάτων του στοχασμού των ανθρώπων. Έχει υπέρτατη σημασία για την παγκόσμια γλώσσα και τον πολιτισμό, επειδή αποτέλεσε μέσο έκφρασης της καλλιεργημένης και φιλοσοφημένης σκέψης του αρχαίου κόσμου επηρεάζοντας και τις λεγόμενες λατινογενείς γλώσσες. Επιπλέον, η ελληνική γλώσσα έχει λέξεις για έννοιες οι οποίες παραμένουν χωρίς απόδοση στις υπόλοιπες γλώσσες, όπως «άμιλλα», «θαλπωρή», «φιλότιμο» και οι οποίες εκφράζουν τα πολιτιστικά στοιχεία που χαρακτηρίζουν τους Έλληνες.

Από την ομηρική εποχή η γλώσσα έχει εξελιχθεί. Κάποιες λέξεις και φράσεις έχουν χαθεί, ενώ άλλες έχουν μεταβληθεί. Για παράδειγμα, «αυδή» ήταν η φωνή και σήμερα χρησιμοποιούμε το επίθετο άναυδος (χωρίς φωνή). Με το επίρρημα «τήλε» στον Όμηρο εννοούσαν μακριά. Εμείς χρησιμοποιούμε τις λέξεις τηλέφωνο, τηλεπικοινωνία και τηλεπάθεια. «Πέδον» κατά την ομηρική εποχή σήμαινε έδαφος. Τώρα λέμε στρατόπεδο και πεδινός. «Λώπος» ήταν το ένδυμα. Σήμερα αυτόν που μας έκλεψε, δηλαδή αυτόν που μας έγδυσε το σπίτι τον λέμε λωποδύτη.

«Φρήν» ήταν η λογική. Από αυτή τη λέξη προέρχονται ο φρενοβλαβής και ο εξωφρενικός. «Δόρπος» λεγόταν το δείπνο. Σήμερα η λέξη είναι επιδόρπιο. Από τα παραπάνω μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε τη σύνδεση των λέξεων μεταξύ τους.

Συμπερασματικά, η γλώσσα μας αποτελεί στοιχείο της πολιτισμικής μας ταυτότητας, το οποίο πρέπει να διαφυλάξουμε ως παρακαταθήκη για τις επόμενες γενιές. Μέσα από τον πλούτο και την πολυπλοκότητά της αναδεικνύεται η ομορφιά της. Είναι ευθύνη όλων μας να εμποδίσουμε την αλλοίωσή της καθώς, αν χαθεί, ο παγκόσμιος πολιτισμός θα δεχθεί σημαντικό πλήγμα.

